

אל תתנו להם

שלטון!

אל תתנו להם שלטון

הנותן קול למפא"י נתן הכל לאלה!

היצבע

אחדות העבודה - פועלי ציון

ה וישנו שאין מנוס מלהחזיר שוב על אותו סיפור עתיק, אודות האיש שהתפאר בפני תושבי אתונה כי ברודוס קפץ קפיצה אדירה. "היך רודוס, היך כאלטה!" ענו לו האתונאים הספקנים. "כאן רודוס, כאן תקפיץ!" כשביע הראשון אחרי הבחירות, אלה המילדים שיש להפנותן אל מפלגות הקואליציה האחרונה.

כי הבחירות הרי אינן סוף של מערכה. הבחירות הן רק ראשיתה של המערכה האמיתית להצלת הדמוקרטיה בישראל. מה אמרו המפלגות — מחרות ועד מק"י — כאשר התייצבו בפני הבוחר ותבעו ממנו את קולו? הן אמרו: פרשת-לבון הוכיחה כי מאימת סכנה מוחשית, מיידית וחמורה על המשטר הדמוקרטי. סכנה זו אינה נחלת העתיד, אלא נחלת ההווה. כוחות הדיקטאטורה אינם חוזרים רק מזימות ומחר — כבר היום הם מנשמים חלק מזימות אלה, אחרי שהצליחו להשתלט על עמדות-הכוח החשובות ביותר במערכת-הבטחון ובמנגנונים רבים אחרים. נושאה-סכנה העיקרי הוא דויד בן-גוריון, החותר לקראת שלטון-יחיד במדינה — והשולט כבר היום שלטון כימעט בלתי-מוגבל, מבלי להזדקק לממשלה ולכנסת. מסביב לדויד בן-גוריון התגבשה כת של נערי-הצד, שאינם נושאי-כלי של הזקן בלבד, אלא הנושאים את עיניהם אף אל יעדים קיצוניים עוד יותר, המנהיגים את בן-גוריון והמבקשים לרשתו. מאחר שכת בטחוניסטית זו היא הרפתקנית באופייה, ומאחר שהיא משליכה את יתרה

מאת אורי אבנרי

על כוחות-השחור הנלווים ביותר בעולם, אין היא מאימת רק על המשטר הפנימי של המדינה, אלא גם על עצם קיומה ועתידה. על כן אמרתם אתם, מנהיגי כל המפלגות: "אל תתנו להם שלטון!" על כן תבעתם: "נתנו לנו את קולכם, כדי שנוכל לבלום את הסכנה!" על כן תבטחתם: "נחסל את שלטון-היחיד ונסלק את הכת האנטי-דמוקרטית!" ועד טמך הבטחה זו הגרוד הבוחר את כוחן של שדוש מפלגות — הליבראליזם, אחדות-העבודה ומק"י — ושומר על כוחן של כל שאר המפלגות שדחמו כמפא"י.

ה תמתם על שטר לפקודת הבוחר הישראלי. עתה הגיעה השעה לפרעו — בפרהסיא ולעניי כל. אם אמת דיברתם, אם סיכמותיכם נבעו מאמונה כנה — הרי הגיעה השעה להסיק את המסקנות. שהרי לא אם תסיקו את המסקנות מדבריהם של עצמכם — תהיה זאת הודאה ששירתם, שהמצאתם, שהוצאתם דיבה, שמעלתם באופן ציני באמון הבוחר. תוצאות הבחירות עצמן לא שינו מאומה לגבי אופיים של דויד בן-גוריון וחבר מרעיו. גם בהיודע דבר המפלה הנמארה שנחלו מידי הבוחר, לא השמיץ איש מהם אף מילה אחת של חרטה או חזרה בתשובה. אם נכון, כפי שאמרתם ערב הבחירות, כי דויד בן-גוריון שואף לשלטון-יחיד במדינה, תוך כיווץ הממשלה והכנסת — הרי לא חדר משאפה זו כתוצאה מאכזרן ישיה מקומות כאותה כנסת. אם נכון, כפי שאמרתם ערב הבחירות, כי נערי-הצדו מבקשים לכונן בארץ דיקטאטורה בטחוניסטית — הרי תוצאות הבחירות לא הפכו אותם בין לשותרי-שלום וחובבי דמוקרטיה.

ה ישנה פרס עורו, ודין הברבורותיו? תוצאות הבחירות לא שינו את התכונות והשאיפות של הכת אשר השתלטה על מפלגת פועלי ארץ-ישראל. הן רק נתנו כלי-נישק יעילים יותר בידי אויבי הכת במפלגות האחרות ובתוך מפא"י עצמה. עתה תלוי בכם הדבר אם תשתמשו בכלי-נישק אלה כפי שהבטחתם — רק בכם, ביושר ורוחכם ובאומץ-לכם.

ה בה ונזכור את העובדה המכרעת: הבחירות לכנסת החמישית פרצו מפני שמפ"ם, ואחריה אחדות-העבודה והליבראליזם, סירבו לשבת בממשלה בראשותו של דויד בן-גוריון. המפד"ל, מצדה, הודיעה אז כי היא מסרבת לשבת בממשלה כזאת לבדה. זה היה לפני פיזור הכנסת הרביעית, כאשר היו בידי בן-גוריון 52 מנדאטים, ולפני שנשאל פיו של הבוחר הישראלי.

ביתמים נפל דבר. התקיימו בחירות. בבחירות אלה הנחית הבוחר סטירת-לחי אישית לבן-גוריון. נטל ממנו 12 אחוז מן המנדאטים שלו ונתן אישור מוסרי מהדהד לאותם שסירבו לשבת עימו בממשלה. לא זה בלבד שבן-גוריון לא השיג את הרוב היציב של 51 אחוז, אותו דרש בפה מלא, אלא שירד כימעט לשליש, ובקלפיות הישוב החתיק ובעל-הכרה אף מתחת לזה. וכל זה למרות שליטתו המוחלטת של בן-גוריון בכל מכשירי התעמולה הממלכתיים, בתקציב הממלכתי ובמנגנון הממלכתי, למרות הוצאות מיליונים בלתי-ספורים, ולמרות מאמץ אירגוני חסרת-קדים בתולדות הארץ. בנסיבות אלה, לא תיתכן הכרעה ברורה יותר מצד הבוחר. אם מפלגות הקואליציה סירבו לשבת בממשלה בראשות בן-גוריון לפני הכרעה זו — הרי שאחריה חייבות הן לסרב על אחת כמה וכמה. כי זה המנדאט שקיבלו מידי הבוחר.

ה ליבראליזם אינם רשאים להיכנס לקואליציה ימנית בראשות דויד בן-גוריון. מפ"ם ואחדות-העבודה אינן רשאיות להיכנס לקואליציה שמאלית בראשות דויד בן-גוריון.

ההתחייבות

מודעה אופיינית, מן הסוג שפורסם עליידי כל המפלגות, יריי בות מפא"י, מודעה מסוימת זו, של אחדות-העבודה, נגנזה עליידי צמרת המפלגה, אחרי שכבר הודפסה והוכנה להדבקה, מפאת חריפות טיגנונה. כי שתי הקואליציות האלה, בהן התחה מפא"י רוב מוחלט, יהו בגידה בבוחר — ובגידה כזאת תתקם בעל-היין במהירות העלולה להפתיעם. ואל ישלה את עצמו איש שאפשר לרמות את הבוחר במליצות. יתכן כי דויד בן-גוריון מוכן עתה, בצד לו, לחתום על כל דבר. יתכן כי יחתום על קהייסוד שיבטיחו ריבונות מוחלטת של הממשלה, אחריות קולקטיבית דו-סטרית, פיקוח על מערכת-הבטחון, מדיניות שלום, מדיניות ניטראליסטית וכל מכל. איזה ערך יש לקווייפוד כאלה, כאשר למפא"י רוב בממשלה?

האיש שהתכחש להבטחותיו לפחות תריסר פעמים בפרשת-לבון בלבד, שהפך יום ללילה ולילה ליום — האם יקיים מצע מוסכם כלשהו אחרי שהתגבר על המשבר, אחרי שחזר לעמוד בראש ממשלה בה מהתה מפלגתו רוב מוחלט? האם מישהו כבוד כך ברצינות? האם מישהו כמפ"ם ובאחדות-העבודה ינית את ידו על לבו ויכריז: בזה אני מאמין?
 * * *
עד כאן הכל ברור בהחלט. מכאן והלאה מסתעפת הדרך המחשבתית לכמה וכמה אפשרויות. מה חייבות המפלגות לעשות? כיצד עליהן לתרגם את ההתחייבות התגנית, אותה קיבלו על עצמן כלפי הבוחר, לשפת העובדות המדיניות? דרך-המלך היא זו המתבקשת מאלוהי. עתה, אחרי שקיבלו בצורה כה מפורשת את אישור הציבור, על מפלגות הקואליציה לחזור על הורישת שהציגו למרכז מפא"י לפני כן. על הליבראליזם, מפ"ם, אחדות-העבודה והמפד"ל — כולן יחד או כל אחת מהן בנפרד — לפנות אל מרכז מפא"י בהצעה להקים ממשלה שלא בהשתתפות דויד בן-גוריון, משה דיון, שמעון פרס, גורא יוספפלי ויוסף אלמוגי. על ארבע מפלגות אלה — כולן יחד וכל אחת מהן בנפרד — להודיע למפא"י, בצורה